

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **P. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2014, č. j. OAM-273/LE-BE02-BE03-PS-2014, **o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2014, č. j. OAM-273/LE-BE02-BE03-PS-2014, jímž mu byla podle § 46a odst. 1 písm. b) a c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 10. 4. 2015.

Toto rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobce napadá a namítá porušení ustanovení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jakož i ustanovení § 46a odst. 1 písm. b) a c) zákona o azylu.

Podle žalobce žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu. V této souvislosti žalobce namítá, že se neprokázal „padělaným nebo pozměněným dokladem totožnosti“, jen se po zadržení policií prokázal „fotokopii dokladu svého švagra O. R.“. Z uvedeného dovozuje, že společenská nebezpečnost jeho jednání není tak velká, jako kdyby si opatřil padělaný doklad nebo doklad pozměnil. Podle jeho názoru tak nenaplnil podmínky pro uplatnění § 46a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce dále nepopírá, že se na území ČR nachází od roku 2011 bez povolení k pobytu, s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, dodává, že skutečnost neoprávněného pobytu nelze automaticky považovat za nebezpečnost pro veřejný pořádek. Žalovaný se však podle jeho názoru dostatečně nezabýval podmínkami pro uložení tak závažného opatření jakým zbavení osobní svobody na 120 dní bezesporu je. Žalovaný nezkoumal stupeň jeho integrace, délku oprávněného pobytu ve srovnání s délkou neoprávněného pobytu. Bagatelizoval jeho rodinný život, přestože žalobce má na území ČR manželku a devítiletou dceru, s níž se vídá dvakrát za měsíc, vzhledem ke skutečnosti, že obě žijí v Mělníku a on v Praze. Podle názoru žalobce rozhodnutí žalovaného zmiňuje pouze okolnosti svědčící v jeho neprospěch a úplně pomíjí skutečnosti svědčící v žalobcův prospěch. Žalovaný rovněž žalobce v řízení o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců nevyslechl, omezil se na zjištění policie. Samotný neoprávněný pobyt nemůže být beze všeho považován za takové nebezpečí pro veřejný pořádek, aby odůvodňovalo jeho izolaci ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Podle žalobce je opatření přijaté žalovaným zcela nepřiměřené, resp. omezení osobní svobody zajištěním v ZZC na 120 dní, považuje v poměru ke svému předchozímu jednání a k individuální situaci za nepřiměřené. Podle žalobce je napadené rozhodnutí rovněž nedostatečně odůvodněné, a to právě v závěru ohledně jeho nebezpečnosti pro veřejný pořádek. Správní orgán v rozhodnutí sice zmínil rozpory ve výpovědích žalobce, ale žalobci při tom nedal žádnou možnost, aby rozpory vyjasnil. Správní orgán však rozhodl o zbavení osobní svobody žalobce na základě skutkového stavu, o němž existují důvodné pochybnosti (zejména ohledně jeho rodinného života, počtu trestních stíhání), což činí napadené rozhodnutí nezákonným. Závěrem žalobce namítá porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu s tím, že žalovaný pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu policie, což nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi vyjádřil nesouhlas s tím, že neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí.

K námitkám žalobce uvedl, že žalobce na území ČR přicestoval naposled v roce 2010 na platný cestovní doklad, který mu byl přibližně v září roku 2014 odcizen; žalobce jeho krádež nikde nenahlásil a o nový doklad nepožádal. Žalobci nebylo dne 11. 10. 2010 prodlouženo povolení k pobytu a dne 26. 8. 2010 mu nebyl udělen trvalý pobyt, protože nesplňoval podmínku trestní záchovalosti, od tohoto data se zdržoval na území ČR vědomě neoprávněně. Žalobce byl třikrát odsouzen (Obvodním soudem pro Prahu 2, Obvodním soudem pro Prahu 7 a Obvodním soudem pro Prahu 8), a to k podmíněnému trestu odnětí svobody, k peněžitému trestu a k trestu obecně prospěšných prací. Je tedy zřejmé, že na území

ČR páchal úmyslnou trestnou činnost, a to opakovaně a soustavně. Žalobce se prokazoval fotokopii cizího cestovního dokladu, na kterém je „dofocena jeho podobizna“ (sám nedisponuje platným cestovním pasem ani jiným průkazem totožnosti). Od 5. 12. 2011 do 6. 12. 2014 se zdržoval na území ČR v rozporu s uloženým správním vyhoštěním dle sp. zn. KRPA-21734/ČJ-2011-000022, čímž se dopustil jeho maření. Žalovaný je přesvědčen, že za výše popsané situace nepochybil, když uplatnil postup podle § 46a odst. 1 písm. b) a c) zákona o azylu.

Žalovaný dodal, že žalobce není nikde hlášen k pobytu a sám uvedl, že bydlel u kamaráda na adrese xx, kde však není označen na dveřích bytu ani na poštovní schránce, je proto nedohledatelnou osobou. Žalobce sice uvedl, že na území ČR má manželku a dceru (obě mají udělený trvalý pobyt), manželka však uvedla, že jsou rozvedeni, a že žalobce více než rok neviděla (pro jeho alkoholismus). Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 12. 2014 odůvodnil její výpověď předchozím sporem kvůli penězům a dodal, že rozvedeni nejsou. Podle žalovaného z uvedeného není pochyb o tom, že s manželkou ve společné domácnosti nebydlí, a že rovněž tvrzení žalobce o pravidelných návštěvách dcery je v rozporu s tvrzením manželky, že jej více než rok neviděla. Z uvedeného žalovaný usoudil, že žalobce rodinný život na území ČR nerealizuje.

Žalovaný dále konstatoval, že v napadeném rozhodnutí podrobně popsal skutkový stav, a že řádně zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k názoru, že žalobce svým chováním a nerespektováním právního řádu a vydaného správního vyhoštění představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2014, č.j. 5 Azs 13/2013-30). Podle žalovaného se přijaté opatření z výše uvedeného pohledu jeví zcela v souladu s právním řádem a naprosto přiměřené účelu, který sleduje. Navíc v posuzovaném případě nebyly dány žádné výjimečné polehčující okolnosti (např. dle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2014, č.j. 44 A 44/2014-16).

Rovněž maximální stanovená doba zajištění (120 dní) v napadeném rozhodnutí vychází z konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce a svědčí pro závěr žalovaného. Ostatně žalobce v současné době nedisponuje platným cestovním pasem, který bude nutné obstarat, což lze akceptovat jako důvod pro uložení povinnosti setrvat v ZZC po maximální dobu (jak vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2014, č.j. 44 A 40/2014-22).

Při soudním jednání, které proběhlo na výslovnou žádost žalobce, jmenovaný odkázal na jednotlivé žalobní body a dodal, že k věci nemá co dodat. K dotazu soudu zda se vůbec snažil zajistit si povolení k pobytu na území ČR a následně si zajistit nový cestovní doklad uvedl, že se již nedá nic zajistit. Podle jeho názoru lze doklady k řádnému povolení k pobytu na území ČR získat pouze za peníze.

Soud v předmětné věci doplnil dokazování o pravomocné usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 19. 8. 2011, sp. zn. 22 Nt 59/2001, kterým byla žalobci zamítnuta jeho žádost o zahlázení odsouzení pravomocným rozhodnutím: 1) Obvodního soudu Praha 2 ze dne 2. 8. 200, sp. zn. 4T 227/2007 (kterým byl žalobce odsouzen pro trestný čin řízení motorového vozidla bez oprávnění), 2) Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 21. 11. 2009, sp. zn. 2T 132/2009 (kterým byl žalobce odsouzen pro trestný čin vykonávání činnosti, která mu

byla zakázána) a 3) Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 18. 11. 2009, sp. zn. 24T 84/2009 (rovněž pro trestný čin, kdy žalobce vykonával činnost, která mu byla zakázána).

Žalobce k provedenému důkazu uvedl, že v převážné míře pracoval jako automechanik a bylo nutné opravovaným vozidlem popojet, aby si ověřil, že vůz je v pořádku.

Závěrem žalobce dodal, že se na Ukrajinu vrátit nemůže kvůli válečnému stavu v zemi. Dodal rovněž, že s dcerou je v kontaktu, protože si pravidelně telefonují. Na výchovu dcery manželce přispívá, jinak by po něm požadovala úhradu alimentů. Žalobce uvedl, že na Ukrajině pobírá invalidní důchod, coby vojenský invalida.

Pověřená pracovnice žalovaného navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl. K žalobcem zmíněným obavám z návratu na Ukrajinu pro válečný stav uvedla, že se jedná o okolnost, která bude řešena v rámci řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Dodala, že žalovaný vycházel ve svém rozhodnutí z informací o trestné činnosti žalobce (dle výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob, založeném ve správním spisu). S odkazem na rozsudek NSS ze dne 11. 12. 2014, č.j. 7 Azs 215/2014-43, konstatovala, že intenzita trestně právní činnosti žalobce byla důvodem pro závěr žalovaného ohledně společenské nebezpečnosti pobytu žalobce na území České republiky.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže

- b) se žadatel prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo
- c) by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl dne 6. 12. 2014 rozhodnutím Policie ČR zajištěn a následně umístěn do ZZC. Šetřením Policie ČR bylo dále zjištěno, že žalobce nebyl

schopen při kontrole hlídkou policie při jízdě na bez platné jízdenky v pražském metru dne 6. 12. 2014 v 9.10 hod prokázat svoji totožnost. Hlídce předložil „ofocený“ doklad na jméno O. R., nar. xx, st. příslušnost Ukrajina, na němž byla dofocena jeho podobenka. Žalobce byl identifikován po sejmutí otisků prstů. Žalobce na to potvrdil, že se vydává za výše uvedeného proto, že nemá platné povolení k pobytu na území ČR. Lustrací v evidencích Ministerstva vnitra nebylo zjištěno, že by žalobce byl oprávněn pobývat na území ČR, že žalobci již bylo dne 6. 4. 2011 uděleno správní vyhoštění, proti kterému se odvolal, ale nebylo mu vyhověno. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci 5. 12. 2011. Žalobce byl zařazen do evidence nežádoucích osob od 5. 12. 2011 do 21. 6. 2012. Vycestovat z území ČR měl nejpozději do 20. 12. 2011, což neučinil a prokazatelně zde pobýval bez oprávnění k pobytu a v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění, čímž toto rozhodnutí mařil. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce připustil, že věděl o tom, že mu bylo uloženo správní vyhoštění a že nemá povolení k pobytu na území ČR. Kopii dokladu se prokazoval při jízdě načerno v pražském metru (nejméně dvakrát). O povolení k pobytu na území ČR nežádal, nežádal ani o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani v jiném členském státě EU. Žalobce uvedl, že je ženatý a má děti. Policie kontaktovala manželku, která uvedla, že je rozvedená a již rok nebyla se žalobcem v kontaktu. Důvodem je jeho závislost na alkoholu. Žalobce dále uvedl, že žije s kamarády na adrese xx, nevěděl však, komu byt patří. Na uvedené adrese nebyl přihlášen, neměl ani na ubytování smlouvu. Zdravotně pojištěn nebyl. Podle svých slov byl v ČR pravomocně odsouzen, a to za různou trestnou činnost. Na Ukrajině žije jeho dospělá dcera a sestra.

Do protokolu o podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 10. 12. 2014 žalobce nově uvedl, že mu byl v říjnu 2014 ukraden cestovní doklad. Byl mu také ukraden řidičský průkaz a průkaz válečného invalidy. Žalobce vykonával vojenskou službu v Afghánistánu v letech 1986 – 1988, jako řidič. Uved rovněž, že naposled byl s manželkou v kontaktu asi týden před zadržením. Jinak s ní telefonicky hovořil den před podáním žádosti. Manželka a dcera M. (nar. xx) žijí na adrese xx.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval všechna výše uvedená zjištění a uzavřel, že shledal naplnění podmínek ustanovení § 46a odst. 1 písm. b) a c) zákona o azylu, neboť žalobce se prokazoval cizím cestovním pasem s úmyslem ztížit ověření totožnosti své osoby, mohl by také svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, který již narušil svou zde páchanou trestnou činností, svým nelegálním pobytem v ČR a nevycestováním z území ČR. Dále se žalovaný zabýval otázkou, zda má přistoupit k zajištění žalobce v ZZC na maximální dobu 120 dnů a dospěl k závěru, že ano, neboť žalobce vědomě a svévolně porušuje právní předpisy ČR. Doba 120 dnů je v případě žalobce využita k tomu, aby žalobci bylo zamezeno další narušování veřejného pořádku. Podle žalovaného není žalobce osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť není nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem nebo rodinou s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osobou s vážným zdravotním postižením, těhotnou ženou nebo osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí.

Žalobce předně brojí proti závěru žalovaného, že se prokazoval padělaným či pozměněným dokladem s tím, že se pouze prokazoval kopií dokladu svého švagra. V této souvislosti soud konstatuje, že žalobce sám připustil, že si je vědom svého nelegálního pobytu a právě proto si vytvořil „fotokopii“ cestovního dokladu, přiložil na ni svou fotografii, to vše bez vědomí majitele cestovního dokladu. Takovýmto dokladem se pak prokazoval nejen při kontrolách policie, ale také při sjednávání zaměstnání a při jízdách „načerno“ v metru. Podle názoru soudu nelze takové jednání žalobce bagatelizovat konstatováním, že jeho společenská nebezpečnost není „tak velká“, jako kdyby si opatřil padělaný doklad. Soud uzavírá, že si žalobce vytvořil pozměněný doklad ve snaze vyhnout se jakékoli kontrole policie, neprozradit svůj nelegální pobyt, a proto žalovaný nepochybil, když na posuzovaný případ uplatnil postup podle § 46a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

Dále se soud zabýval otázkou, zda by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS, konkrétně usnesením ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, a dalšími soudními rozhodnutími NSS a SD EU. Soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným in concreto skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal zejména na nelegální pobyt žalobce na území ČR, na chybějící cestovní doklad, na správní vyhoštění a nevycestování z území ČR, jakož i na úmyslnou trestnou činnost žalobce.

Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace, kdy byl správně vyhoštěn, toto správní vyhoštění nerespektoval, kdy nemá žádný doklad totožnosti, páchá na území ČR opakovaně a vědomě trestnou činnost, je třeba takové jednání považovat za více než dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku spočívající v nerespektování norem právního řádu ČR a narušení zájmu společnosti.

K tomu nutno dodat, že shora uvedený závěr učinil žalovaný na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve správním spise.

Soud dále konstatuje, že žalovaný zjistil potřebné individuální okolnosti života žalobce, kterými – jak plyne z judikatury NSS – se správní orgán, který rozhoduje

o povinnosti setrvat v ZZC, musí zabývat. Podle názoru soudu není třeba trvat na tom, aby žalovaný, pokud v rozhodnutí uvede zjištěné skutečnosti, přičemž ty též mají oporu ve správním spise, znovu tyto okolnosti opakoval v rámci své právní úvahy. Jestliže uvede, že na základě konstatovaných skutečností (v tomto případě zjištění, že žalobce nesdílí na území ČR společnou domácnost se svou manželkou) dospěl k určitému právnímu závěru, podle něhož není pochyb, že všechny rekapitulované skutečnosti byly podkladem pro jeho právní úvahu. Takto vystavěné odůvodnění není na závadu; může být ve výsledku sice stručné (což je ale logické a akceptovatelné, jde-li o správní rozhodnutí, jež má být vydáno v krátké lhůtě), avšak podstatné je, že půjde o odůvodnění výstižné a přezkoumatelné.

Ačkoli tedy v dané věci je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, pro závěr o zákonnosti stanovení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců třeba ještě s ohledem na žalobní námitku zkoumat, zda žalobce nepatří do skupiny tzv. privilegovaných osob. Do této skupiny patří tito žadatelé: nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. U takových osob uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v zásadě nepřichází v úvahu. I z tohoto aspektu žalovaný věc řádně posoudil.

K žalobní námitce, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného neodpovídá ustanovením správního řádu, soud konstatuje, že postup, kdy žalovaný využil informace zjištěné v předchozím řízení, nepovažuje za pochybení. Tento závěr ostatně zaujal i NSS ve svém rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, kde uvedl, že „[p]řevzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osob, na které nelze tuto povinnost aplikovat.“ Z napadeného rozhodnutí rovněž plyne, jaké konkrétní a specifické okolnosti byly důvodem vydaného rozhodnutí. Námitky žalobce namítající nedostatečné odůvodnění proto neobstojí.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. února 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková